

Paweł Zajac

STRUKTURA I KOMPETENCJE
RADY ZARZĄDZAJĄCEJ
W ORDYNARIATACH PERSONALNYCH
DLA ANGLIKANÓW
POWRACAJĄCYCH DO PEŁNEJ JEDNOŚCI
Z KOŚCIOŁEM KATOLICKIM

Prawodawca w Kodeksie Prawa Kanonicznego z 1983 r.¹ zobowiązał biskupów diecezjalnych do ustanowienia w każdej diecezji rady kapłańskiej oraz kolegium konsultorów jako organów kolegialnych świadczących pomoc biskupowi w zarządzaniu powierzoną mu porcją ludu Bożego, poprzez wydawanie opinii, udzielanie zgody oraz inne działania określone przez prawo. Jednak nie w każdym Kościele partykularnym powołanie takich organów jest możliwe. Dlatego też na mocy konstytucji apostolskiej Benedykta XVI *Anglicanorum coetibus*² z 4 listopada 2009 r. oraz *Norm uzupełniających*³, wydanych przez Kongregację

MGR LIC. PAWEŁ ZAJĄC – doktorant, Katedra Kościelnego Prawa Publicznego i Konstytucyjnego, Instytut Prawa Kanonicznego KUL; e-mail: zajcyk7@wp.pl

¹ *Codex Iuris Canonici auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus*, 25.01.1983, AAS 75 (1983), pars II, s. 1-317; *Kodeks Prawa Kanonicznego*. Przekład polski zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu, Poznań 1984 [dalej cyt.: KPK/83].

² *Benedictus PP. XVI, Constitutio apostolica „Anglicanorum coetibus” qua Personales Ordinariatus pro Anglicanis conduntur qui plenam communionem cum catholica ecclesia ineunt*, 04.11.2009, AAS 101 (2009), s. 985-990; *Benedykt XVI, Konstytucja apostolska „Anglicanorum coetibus” o ustanowieniu Ordynariatów Personalnych dla anglikanów przystępujących do pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim*, „L'Osservatore Romano”, wyd. pol., 2010, nr 1, s. 11-13 [dalej cyt.: AC].

³ *Congregation for the Doctrine of Faith, Complementary Norms for the Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus*, 4.11.2009, „L'Osservatore Romano”

Nauki Wiary 4 listopada 2009 r., prawodawca zobowiązał ordynariusza do utworzenia w każdym ordynariacie personalnym dla anglikanów powracających do pełnej jedności z Kościołem katolickim, Rady zarządzającej, spełniającej analogiczne funkcje, jakie KPK/83 przewiduje dla kolegium konsultorów oraz rady kapłańskiej. Takie rozwiązanie jest przejawem dostosowania ogólnych norm prawa kanonicznego do konkretnych sytuacji oraz specyficznych cech tego nowego Kościoła partykularnego⁴. Dlatego też wydaje się konieczna szczegółowa analiza powyższej struktury, stanowiącej pewne *novum* w rzeczywistości kościelnej⁵. Z tego też względu w artykule przedstawione zostaną normy dotyczące obowiązku powołania przez ordynariusza Rady zarządzającej, jak również struktura, skład i kompetencje, w jakie wyposaża ją prawo powszechne⁶.

1. OBOWIĄZEK USTANOWIENIA RADY ZARZĄDZAJĄCEJ PRZEZ ORDYNARIUSZA

Ustanowienie Rady zarządzającej w ordynariatach personalnych dla anglikanów powracających do pełnej jedności z Kościołem katolickim jest obowiązkiem ordynariusza. Wynika to z dyspozycji zawartej w art. X AC oraz art. 12 CN. Powody, dla których powołano do życia taki organ kolegialny, są identyczne z *ratio legis* utworzenia kolegium

9-10 November 2009, p. 7; Weekly Edition in English (11 November 2009), p. 4 [dalej cyt.: CN].

⁴ Por. J.I. A r r i e t a, *Gli Ordinariati Personali*, „*Ius ecclesiae*” 22(2010), s. 165.

⁵ Rada zarządzająca została również powołana w Personalnej Administraturze Apostolskiej św. Jana Marii Vianneya w Campos, jednak prawodawca nie poświęcił jej tak wiele miejsca, jak w przypadku ordynariatów personalnych dla anglikanów. Zob. *Congregatio pro Episcopis, Decretum de Administratione Apostolica personali Sancti Ioannis Mariae Vianney condenda*, „*Animarum bonum*”, 18.01.2002, AAS 94 (2002), s. 305-308.

⁶ Obecnie istnieją trzy ordynariaty personalne dla anglikanów (Ordynariat Personalny Najświętszej Marii Panny z Walsingham na terenie Konferencji Biskupów Anglii i Walii, Ordynariat Personalny Katedry św. Piotra na terytorium Konferencji Biskupów Stanów Zjednoczonych Ameryki, Ordynariat Personalny Matki Bożej Krzyża Południa na terytorium Konferencji Biskupów Australii), jednak w żadnym z nich nie został zatwierdzony statut Rady zarządzającej, dlatego też niniejszy artykuł będzie się odnosił wyłącznie do prawa powszechnego zawartego w KPK/83, AC oraz CN.

konsultorów, a mianowicie zapewnienie stałości i ciągłości konsultacji w celu lepszego zarządzania ordynariatem oraz włączenie prezbiterium do uczestnictwa w zarządzaniu ordynariatem⁷.

2. SKŁAD RADY ZARZĄDZAJĄCEJ

Rada zarządzająca powinna się składać z co najmniej sześciu kapłanów (AC X § 2). Określenie górnej granicy liczby członków pozostawione jest do swobodnej decyzji ordynariusza. Rada zarządzająca powinna być utworzona na podstawie statutu, zaaprobowanego (*comprobatis*) przez ordynariusza i zatwierdzonego (*confirmatis*) przez Stolicę Apostolską (AC X § 1). W statucie należy dookreślić maksymalną liczbę członków. W skład Rady wchodzi członkowie z wyboru, stanowiący połowę składu osobowego Rady, oraz z nominacji ordynariusza (CN 12 § 5). Jeśli w statucie znajdzie się taki zapis, wydaje się możliwe, aby do Rady wchodziłi niektórzy kapłani z racji powierzonego urzędu. Członkowie z wyboru, stanowiący połowę Rady, wyłaniany są przez kapłanów (*priests*) ordynariatu personalnego dla anglikanów (CN 12 § 5). Powstaje pytanie, co należy rozumieć pod pojęciem „kapłani ordynariatu” (*the priests of the Ordinariate*). Czy chodzi tutaj wyłącznie o kapłanów inkardynowanych do ordynariatu czy również o kapłanów, którzy na podstawie umowy ordynariusza z biskupem diecezjalnym współpracują w duszpasterstwie ordynariatu, pozostając jednak inkardynowanymi do diecezji (CN 9 § 2,3). Za drugim rozwiązaniem przemawiałby fakt, iż duchowni inkardynowani do ordynariatu mogą być członkami rad kapłańskich diecezji, w których pełnią swoją posługę względem wiernych ordynariatu zgodnie z procedurą ustaloną przez biskupa diecezjalnego (CN 8 § 1,2). Wydaje się jednak, że członkami Rady zarządzającej ze względu na jej specyfikę oraz dziedzictwo anglikańskie powinni być duchowni konwertyci, wywodzący się ze Wspólnoty anglikańskiej i inkardynowani do ordynariatu.

J.M. Huels uważa, że połowa członków wyłanianych przez prezbiterium ordynariatu nie musi być kapłanami, jednak uzależnione jest

⁷ *Ratio legis* tworzenia kolegium konsultorów szczegółowo zostało opracowane w: M. S i t a r z, *Kolegium konsultorów w Kodeksie Prawa Kanonicznego 1983 i w partykularnym prawie polskim*, Lublin 1999, s. 62-97.

to od dyspozycji zawartych w statucie Rady⁸. Wydaje się, że taki pogląd nie ma podstawy w prawie, gdyż art. XAC wprost stwierdza, iż członkami mogą być wyłącznie kapłani⁹. Kapłanem jest mężczyzna, który przyjął święcenia kapłańskie. Nie jest nim natomiast diakon ani osoba świecka.

Radzie przewodniczy ordynariusz, który chociaż nie jest jej członkiem, kieruje pracami Rady w czasie *sede plena*. Pomimo braku unormowań w tej kwestii, na zasadzie zastosowania analogii z kan. 500 KPK/83, ordynariuszowi przysługuje prawo do zwołania Rady zarządzającej oraz określenia spraw, jakie będą przedmiotem obrad. Problem powstaje w czasie zaistnienia sytuacji nadzwyczajnych w ordynariacie. Prawodawca pomija kwestie związane z faktem, czy w czasie *sede vacante* i *sede impedita* Rada przestaje istnieć, czy spełnia swoje zadania dalej, a jeśli tak, to kto jej przewodniczy. W odpowiedzi na to pytanie trzeba sięgnąć do *ratio legis* utworzenia Rady zarządzającej, którym z pewnością, oprócz niesienia pomocy ordynariuszowi w zarządzaniu ordynariatem, jest również możliwość zagwarantowania pewnej ciągłości władzy. Ponadto ze sformułowania, iż Rada posiada prawa i obowiązki przyznane kolegium konsultorów oraz radzie kapłańskiej przez KPK/83 (AC X § 2; CN 12 § 1), można wnioskować, iż w sytuacjach nadzwyczajnych należy stosować analogię z normami kodeksowymi dotyczącymi tych kwestii. Dlatego też *per analogiam* z kan. 502 § 2 KPK/83, w czasie *sede vacante* i *sede impedita* Rada nadal pełni swoje funkcje, a przewodniczy jej ten, kto tymczasowo zastępuje ordynariusza, zaś przed jego powołaniem najstarszy święceniami w Radzie zarządzającej. Statut Rady może przewidywać jednak inne dyspozycje w tej materii¹⁰.

⁸ „Membership on the GC, however, is not restricted to priests but is determined according to the ordinariate’s own statutes. Half the members are elected by the priests of the ordinariate (Norms 12, § 5), but this does not imply that half the members must be priests. The composition of the entire membership, as well as the selection of the other half of the members not elected by the priest, are matters to be determined in the ordinariate’s statutes” (J.M. H u e l s, *Canonical Comments on Anglicanorum Coetibus*, „Worship” (Collegeville) 84 (2010), s. 248).

⁹ „Regiminis Consilium, cui praesidet Ordinarius, sex saltem efformatur presbyteris atque munera gerit a Codice Iuris Canonici Consilio Presbyterali et Collegio Consultorum tributa eaque necnon munera, quae in Normis Complementaribus significantur” (AC X § 2).

¹⁰ Na dzień dzisiejszy Stolica Apostolska nie zatwierdziła żadnego z trzech

Przepisy nie określają, jak często Rada powinna być zwoływana. Kwestia ta powinna być unormowana w jej statutach. Ponadto statuty powinny określać sposób, w jaki zwołuje się członków na posiedzenia Rady. Ordynariusz w celu uzyskania opinii lub zgody Rady zarządzającej, powinien zwołać wszystkich jej członków (kan. 166 § 1). Jeżeli pominięto więcej niż jedną trzecią składu Rady, podjęte uchwały są z mocy prawa nieważne (kan. 166 § 3).

Do ważności czynności podejmowanych na Radzie wymagane jest uzyskanie zgody bezwzględnej większości tych, którzy są obecni, bądź wysłuchania opinii wszystkich członków (kan. 127 § 1).

3. KADENCJA

W przepisach dotyczących Rady zarządzającej prawodawca nie przewidział kadencyjności jej członków. Kwestia ta pozostaje do rozstrzygnięcia w statutach Rady, w których może zostać określony czas, na jaki jej członkowie są powoływani, oraz sposób upływu kadencji (okres wspólnej kadencji, kadencja rotacyjna bądź indywidualna). W przypadku upływu kadencji, gdy liczba członków Rady stałaby się mniejsza niż sześciu, ordynariusz ma obowiązek zamianować nowego członka¹¹. Powstaje jednak problem, czy Rada może ważnie działać, jeśli liczba kapłanów w Radzie spadnie poniżej sześciu, a ordynariusz nie wywiąże się z powyższego obowiązku. W analogicznym przypadku, w odniesieniu do kolegium konsultorów, J. Krukowski uważa, że należy zastosować kan. 271 § 3 Kodeksu Kanonów Kościołów Wschodnich¹², stanowiący, iż w takim wypadku biskup winien zamianować nowego członka, inaczej kolegium nie może działać ważnie¹³. Wydaje

statutów rad zarządzających, dlatego też nie wiadomo, jak ta kwestia zostanie rozstrzygnięta w poszczególnych statutach.

¹¹ Pontificia Commissio Codici Iuris Canonici Authentice Interpretando, *Responsum*, 11.07.1984, AAS 76 (1984), s. 747.

¹² *Codex Canonum Ecclesiarum Orientalium auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus*, Libreria Editrice Vaticana 1990.

¹³ J. K r u k o w s k i, *Kolegium konsultorów. Struktura i kompetencje*, w: *Struktury kolegialne w Kościele partykularnym. Materiały z ogólnopolskiej konferencji naukowej zorganizowanej przez Stowarzyszenie Kanonistów Polskich, Wydział Nauk Prawnych TN KUL i Wyższe Seminarium Duchowne w Tarnowie*, red. J. Krukowski, T. Rozkrut, Tarnów 2004, s. 97.

się, iż taką dyspozycję można by również zastosować do Rady zarządzającej.

4. KOMPETENCJE PRZEWIDZIANE W KPK/83

Radzie zarządzającej przysługują prawa i obowiązki przyznane kolegium konsultorów oraz radzie kapłańskiej przez KPK/83 (AC X § 2; CN 12 § 1). Kompetencje te skupiają się wokół czterech zadań: wyrażania zgody, udzielania opinii, asystowania przy obejmowaniu urzędów przez podmioty wskazane w prawie oraz zarządzania Kościołem partykularnym w sytuacji *sede vacante* i *sede impedita*¹⁴.

4.1. Wyrażanie zgody

Ordynariusz zobowiązany jest do uzyskania zgody Rady zarządzającej przed podjęciem czynności nadzwyczajnego zarządzania. Kategorie aktów, jakie należy rozumieć przez pojęcie nadzwyczajnego zarządzania, powinny zostać ustalone przez poszczególne konferencje biskupów (kan. 1277). W zależności od danej konferencji biskupów, akty te zostały określone albo przez enumeratywne ich wyliczenie, albo przez pewną wartość pieniężną operacji finansowych¹⁵.

Ponadto ordynariusz musi uzyskać zgodę Rady w wypadku alienacji dóbr ordynariatu bądź alienacji dokonywanej przez osoby prawne podlegające władzy ordynariusza, kiedy kwota operacji mieści się między najniższą i najwyższą sumą określoną przez konferencje biskupów (kan. 1292) oraz przy podejmowaniu jakichkolwiek transakcji, na skutek których majątek kościelnej osoby prawnej mógłby się znaleźć w gorszej sytuacji (kan. 1295).

Ordynariusz zobligowany jest do zastosowania się do decyzji Rady zarządzającej, nawet jeśli jest ona negatywna. W przeciwnym wypadku akt administracyjny ordynariusza będzie nieważny (kan. 127 § 2 pkt 1).

¹⁴ Na zasadzie analogii przepisy kodeksowe zostaną dopasowane do norm odnoszących się do Rady zarządzającej.

¹⁵ S. D u b i e l, *Uprawnienia majątkowe Kościoła katolickiego w Polsce w świetle Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 roku, Konkordatu z 1993 roku i ustaw synodalnych*, Lublin 2007, s. 54.

5.2. Udzielanie opinii

Rada zarządzająca świadczy pomoc ordynariuszowi również poprzez udzielanie mu rady, w sytuacjach przewidzianych przez KPK/83. Obowiązek uzyskania opinii od tego gremium prawodawca przewiduje w następujących sytuacjach:

- przed zwołaniem synodu diecezjalnego (kan. 461 § 1)¹⁶;
- przed ustanowieniem i usunięciem ekonoma diecezjalnego (kan. 494 § 1-2);
- przed erygowaniem, zniesieniem lub dokonywaniem poważniejszych, zmian w parafii (kan. 515 § 1);
- przed wydaniem przepisów dotyczących przeznaczania składanych ofiar, przyjętych z racji wypełniania parafialnych zadań oraz wynagradzania kapłanów wypełniających te zadania (kan. 531);
- przed udzieleniem zezwolenia na budowę nowego kościoła (kan. 1215 § 2);
- przed wydaniem decyzji przeznaczającej kościół do użytku świeckiego (kan. 1222 § 2);
- przed nałożeniem podatku diecezjalnego na prawne osoby publiczne podlegające pod jurysdykcję ordynariusza (kan. 1263);
- przed podjęciem aktu zarządzania o większym znaczeniu ze względu na stan materialny ordynariatu (kan. 1277).

Prawodawca w KPK/83 przewiduje również, że biskup diecezjalny zobowiązany jest do uzyskania opinii rady kapłańskiej przed wydaniem decyzji o ustanowieniu w każdej parafii rady duszpasterskiej (kan. 536 § 1). Wydaje się jednak, że norma ta nie ma zastosowania do Rady zarządzającej ze względu na fakt, iż w każdej parafii personalnej ordynariatu rada duszpasterska jest organem obligatoryjnym (CN 14 § 1).

W sytuacji, kiedy ordynariusz potrzebuje opinii Rady przed podjęciem określonego aktu, powinien ją zwołać zgodnie z postanowieniem kan. 166 KPK/83. Gdyby akt został wydany bez zasięgnięcia opinii Rady, byłby on nieważny i niegodziwy, jednak kiedy opinia Rady

¹⁶ Synod diecezjalny może zwołać biskup diecezjalny oraz zrównani z nim w prawie. Zob. M. S i t a r z, *Synod diecezjalny*, w: *Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego*, t. II/1: *Księga II. Lud Boży, część 1, Wierni chrześcijanie, część 2, Ustrój hierarchiczny Kościoła*, red. J. Krukowski, Poznań 2005, s. 337.

byłaby negatywna, a ordynariusz zrealizowałby akt administracyjny, działania te byłyby ważne¹⁷.

4.3. Asystowanie przy obejmowaniu urzędów

Rada zarządzająca jest również świadkiem urzędowym przy objęciu urzędu przez ordynariusza (kan. 382 § 3) oraz biskupa koadiutora (kan. 404 § 1). Biskup pomocniczy obejmuje swój urząd poprzez okazanie listu nominacyjnego ordynariuszowi w obecności kanclerza kurii. Gdyby jednak ordynariusz miał niepokonalne przeszkody, list nominacyjny przedstawia się Radzie zarządzającej (kan. 404 § 2-3).

4.4. Zarządzanie ordynariatem w sytuacji *sede vacante* i *sede impedita*

Przez *sede vacante* należy rozumieć sytuację, w której stolica biskupia wakuje na skutek śmierci biskupa diecezjalnego, zrzeczenia przyjętego przez papieża, przeniesienia i pozbawienia, po powiadomieniu o tym biskupa (kan. 416). W tej sytuacji Rada zarządzająca, na zasadzie analogii do kolegium konsultorów, wypełnia zadania administracyjne, władcze i konsultatywne¹⁸. Do jej kompetencji należy:

- w sytuacji, kiedy nie ma biskupa pomocniczego – przejęcie rządów w ordynariacie do momentu ustanowienia administratora ordynariatu (kan. 419);
- wybór administratora ordynariatu w ciągu ośmiu dni od uzyskania informacji o wakacie (kan. 421 § 1);
- powiadomienie Stolicy Apostolskiej o śmierci ordynariusza (kan. 422);
- udzielanie zgody administratorowi ordynariatu na ekskardynację i inkardynację duchownych (kan. 247), wystawianie dymisorii dla kandydatów do święceń (kan. 1018 §1 pkt 2), zwolnienie z urzędu kanclerza lub innego notariusza (kan. 485).

¹⁷ M. Sitarz, *Wady kościelnych aktów administracyjnych wynikające z pominięcia przez biskupa diecezjalnego opinii lub zgody kolegialnych organów konsultacyjnych*, w: *Struktury kolegialne w Kościele partykularnym*, s. 135-136.

¹⁸ Por. M. Sitarz, *Kompetencje organów kolegialnych w Kościele partykularnym w sprawowaniu władzy wykonawczej według Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 roku*, Lublin 2008, s. 75.

Podczas przeszkody w działaniu stolicy biskupiej (*sede impedita*) powstałej na skutek uwięzienia, usunięcia, wygnania lub niezdatności biskupa diecezjalnego do wypełniania swojej pasterskiej posługi (kan. 412), jeśli nie ma biskupa koadiutora oraz wykazu osób, które w tej sytuacji przejmują rządy w ordynariacie (kan. 413 § 1), Rada zarządzająca wybiera kapłana, aby kierował ordynariatem, a do tego czasu sama przejmuje rządy¹⁹.

5. KOMPETENCJE WŁASNE RADY ZARZĄDZAJĄCEJ

Rada zarządzająca wypełnia również zadania, które ściśle zlecają jej przepisy CN. Możemy je nazwać zadaniami własnymi, gdyż przysługują one wyłącznie Radzie i zostały enumeratywnie wymienione. Należy do nich wydawanie zgody ordynariuszowi na:

- przyjęcie kandydatów do sakramentu święceń;
- utworzenie lub likwidację parafii personalnych;
- utworzenie lub likwidację domu formacyjnego;
- zatwierdzenie programu formacji dla kandydatów do święceń (CN 12 § 2).

Ponadto ordynariusz zobowiązany jest do zasięgnięcia opinii Rady zarządzającej w sprawach dotyczących działalności i aktywności duszpasterskiej prowadzonej w obrębie ordynariatu, jak i głównych zasad formacji duchowieństwa (CN 12 § 3). Na Radzie spoczywa również obowiązek sporządzenia *terna* czyli nazwisk trzech kandydatów przedstawianych Stolicy Apostolskiej dla nominacji na urząd ordynariusza. W doktrynie dyskutuje się, czy owe *terna* jest wyrazem prowizji zależnej, czy ma charakter bardziej informacyjny, a co za tym idzie – czy Stolica Apostolska jest związana nazwiskami trzech kandydatów na urząd, czy może swobodnie mianować ordynariusza spośród osób wybranych przez siebie, a nie wskazanych przez Radę. P. Majer uważa, że przedstawianie *terna* należy interpretować zgodnie z kan. 377 § 1, 2 KPK/83, czyli jako propozycję kierowaną do Biskupa Rzymu, nie zaś formę prowizji zależnej²⁰. Natomiast zdaniem Huels,

¹⁹ Szerzej zob.: M. S i t a r z, *Przeszkoda w działaniu i wakat stolicy biskupiej*, w: *Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego*, s. 276.

²⁰ P. M a j e r, *Nowa hierarchiczna struktura personalna w Kościele katolickim. Konstytucja apostolska „Anglicanorum coetibus” z 4 IX 2009 roku*, w: *Ars boni et*

papież zobowiązany jest do wyboru jednego z kandydatów przedstawionych przez Radę w *terna*²¹.

Rada zarządzająca ma również prawo głosu przy proponowaniu zmian *Norm uzupełniających* dla ordynariatu, przedstawianych Stolicy Apostolskiej oraz przy tworzeniu statutu Rady, statutu rady duszpasterskiej oraz regulaminów domów formacyjnych (CN 12 § 4). Statut Rady może przewidywać inne kompetencje, jakie będą jej przysługiwały.

*

Reasumując powyższą analizę, nasuwają się następujące wnioski:

1. Przepisy prawne w konstytucji apostolskiej *Anglicanorum coetibus* oraz *Normach uzupełniających* Kongregacji Nauki Wiary dotyczące funkcjonowania Rady zarządzającej są niekompletne.

2. W kwestiach nieuregulowanych przez prawodawcę w *Anglicanorum coetibus* oraz *Normach uzupełniających*, należy stosować analogię z KPK/83, do którego odsyła sam prawodawca.

3. Należy postulować, aby w statucie Rady zarządzającej znalazły się normy dotyczące sytuacji nadzwyczajnych w ordynariatach personalnych dla anglikanów i ich wpływ na funkcjonowanie Rady.

4. Doprecyzowania wymagają przepisy dotyczące *terna* przedstawianego Stolicy Apostolskiej przez Radę zarządzającą, tak aby nie było wątpliwości, czy chodzi o prowizję zależną czy niezależną.

aequi. Księga pamiątkowa dedykowana księdzu profesorowi Remigiuszowi Sobańskiemu z okazji osiemdziesiątej rocznicy urodzin, red. J. Wroceński, H. Pietrzak, Warszawa 2010, s. 362-363.

²¹ H u e l s, *Canonical Comments*, s. 245.

**Structure and competences of the Governing Council
in Personal Ordinariates for Anglicans
entering into full communion with the Catholic Church**

S u m m a r y

The article presents the norms regarding the composition, mandate and functioning of the Governing Council in Personal Ordinariates for Anglicans, established under the Apostolic Constitution of Benedict XVI *Anglicanorum coetibus* and *Complementary Norms* issued by the Congregation for the Doctrine of the Faith.

The Governing Council is an obligatory collective body invoked in each Personal Ordinate. It is composed of at least six priests. It exercises the functions specified in the Code of Canon Law of 1983 for the Presbyteral Council and the College of Consultors, as well as those areas specified in the Complementary Norms.

The Governing Council is created under the Statutes of Council. However in the present day there are Statutes which have not been approved by the Holy See. The Author concentrates on the norms contained in the Code of Canon Law 1983 applied by the Presbyteral Council and the College of Consultors adapting them to the specificity of the Governing Council.

Translated by Paweł Zajac

Słowa kluczowe: Rada zarządzająca, ordynariat personalny dla anglikanów, organ kolegialny, ordynariusz

Key words: Governing Council, Personal Ordinariates for Anglicans, collective body, Ordinary